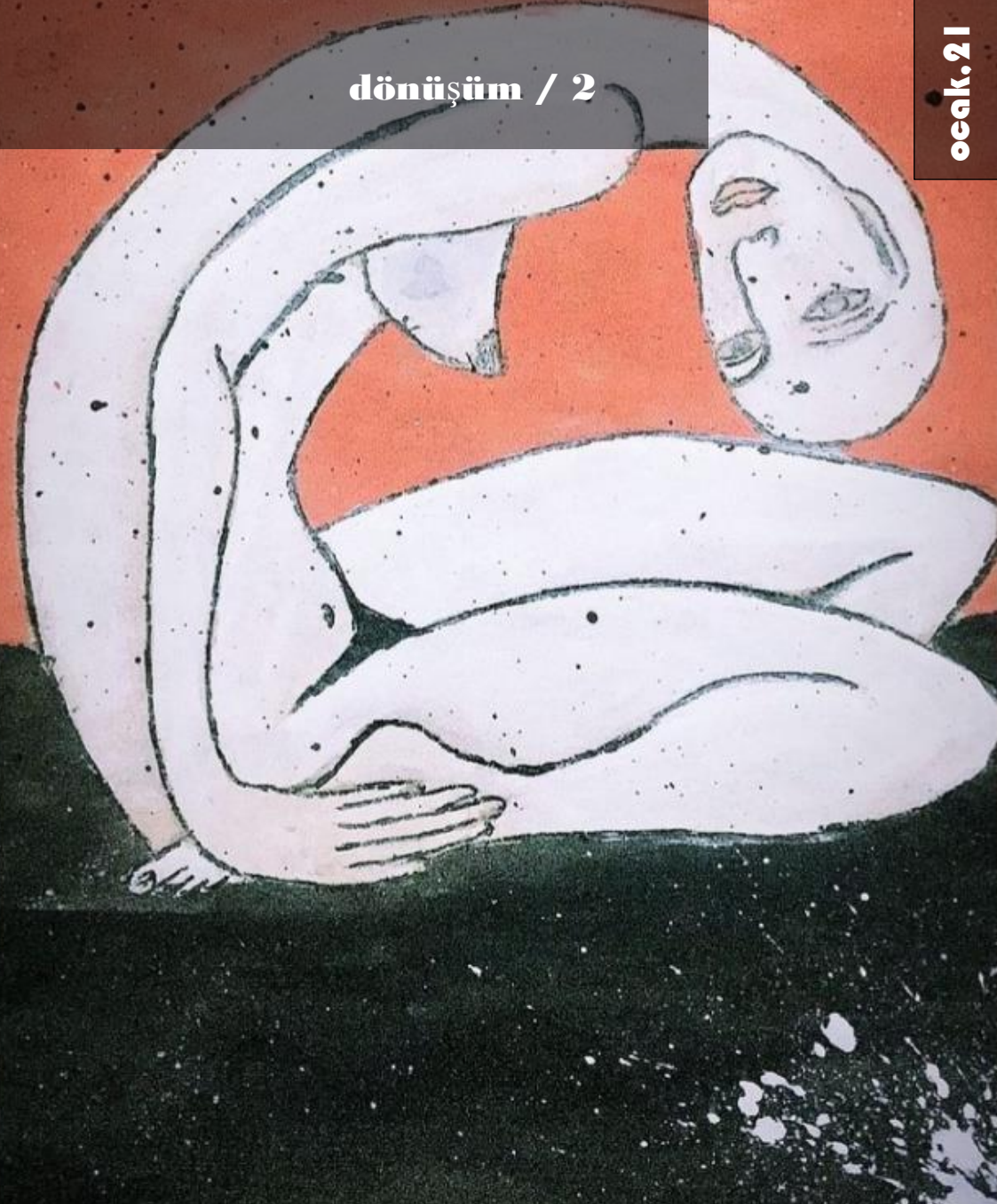

NÜANS

dönüşüm / 2

ocak.21

ÖNSÖZ

Ölümsüz olmanın birçok yolu vardır. Bu yolların çoğu faydasız veya manasızdır. Sanat ise tek başına bir fayda vermese bile ölümsüz olmanın en anlamlı yöntemi kabul edilebilir. Tek başına fayda vermez çünkü bir sanat eseri ancak o sanat eserinden fayda bekleyen için bir şeyler ifade eder. Yani sanat eseri sanat seyircisinin çabası ile bir fayda sağlar. Fakat bu fayda somut veya maddi bir fayda olmamakla beraber çok daha güçlüdür. Çünkü sanat insan ruhuna açılan bir kapıdır ve insan ruhuna ancak onu tanıyarak dokunabilir. Sanatta anlam ise seyircinin çabasını aramaz. Anlam sanat eserinin içerisinde tek başına var olacaktır. Fakat eserden faydalanmak için seyircinin bu anlama ulaşması gerekmez. Asıl fayda eserin anlamında değil yarattığı derin sezgidedir. Bizi bir esere bakarken karmaşık duygular içerisine iten bu sezgidir. Ve insanın ruhunu tanıma isteğini uyandıran, ruh demesek bile içsel yolculuğa çıkmak arzusunu yaratan bu duygulanma halidir. Şüphesiz insanın ruhunu tanıması, kendi içini bilmesi; bedeniyle olan tanışıklığı kadar değerli ve gereklidir. Kulüp olarak, kurulduğumuz ilk günden beri, yegane amacımız İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin ve özellikle Hukuk Fakültesi öğrencilerinin sanat ile buluşmalarını sağlamaktır. Bu buluşma vesilesiyle sanata meraklı olanların bir araya gelmesi, meraklı olmayanların ise içlerinde bir merak oluşması için çalışıyoruz. Çünkü birer hukukçu olarak adaletin temelini oluşturan bizlerin, sanat ile birlikte daha iyi birer insan ve ufku geniş, esnek düşünce yapısına sahip bireyler olacağı kanaatindeyiz. Adalet gibi önemli bir olguya hizmet edecek insanların ruhlarını da en iyi şekilde tanıması gerekir. İkincil amacımız ise bizden sonra bizim oturduğumuz sıralarda oturacak, geçtiğimiz koridorlardan geçecek insanlara bizden bir iz bırakarak ölümsüzlüğü biraz olsun yakalayabilmektir. İki amacımızı da hayata geçirmek için çıkardığımız bu fanzinin hem birilerinin kitaplığında bir anı olarak kalmasını hem de akıllarda bir iş olarak yer edinmesini temenni ediyoruz. Belki birilerine de ilham olacak bu fanzini beğenimize sunmaktan onur ve gurur duyarız.

İÇİMİZDEKİLER

Arif Yılmaz

Zeynep Koyuncuoğlu

Ayça Zehra Koç

Utku'can Yazıcı

Sabiha Göksu Tezer

Zeynep Bayram

Sina UYAR

Mehmet Yaraşır

Yunus Emre Pekcan

Ahmet Sefa Yalçın

Ulu Tahlı

Gülşah Doğan

Eda Gürsoy

İbrahim Arslan

Pınar Engin

Melike Kutlu

Ömer Taha Yalçın

Furkan Pakır

Nisa Nur Sevinç

Berivan Arslan

Kapak Tasarım: Eda Gürsoy

3.05

Bu gece bir şey oldu bana

Değiştim, değişmesem
ölecektim.

Mavi bir suyun derinliğinde

Issız bir gecenin serinliğinde...

Dedim ya size

Değiştim diye,

Anladım hayatın mavi
haplardan ibaret olmadığını.

Schrodinger'in kutusundaki
kediymdim

Ya ölü ya da diriymdim.

Peşimdeki gölgeden
habersizdim.

Aldılar beni benden

Götürdüler kelimelerin anlamını
yitirdiği o yere.

Hani demiştim ya size

Değiştim diye,

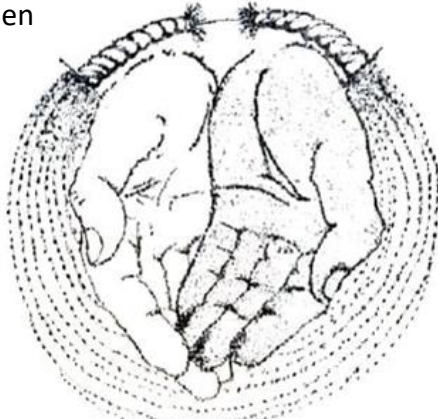
Bi portakal düştü yere

Ve söylendi son bi hece

Kapandı pencere.

Ve başladı hayatımın 9.
senfonisi

Uzanan bir elde.

Şiir: Arif Yılmaz

Çizim: Zeynep Koyuncuoğlu

Ayça Zehra KOÇ

24/11/2015

Ters Notu

kendine yetememiş bir salyangoz
düşünce gibi yerleşti sözlerime
binlerce doların soğukluğuyla yaşlandım
aynalar taşıdım güneşe, aydınlatırsın
bizim iyi niyetlerimizi

bir ses duydum zamansız, korkunç
benden mi geliyor diye dinledim
değildi benden, ne acı, kanamam var
hatırlatma kendini boşuna
şiiir yazmadan önce yıkadım ellerimi

televizyonun lüks olduğu zamanlarda
elimi açıp kapıyorum gök eşitlensin diye
ölü eskimolar okula gider mi?
kışı seven bir kız hasta olamaz
istediğim saatte senden konuştum sanki

gece dağları görmez, dağlar görsün beni
çocukluğuma bulaşmış iki damla kanda
korunuyor insanlığın laneti

bütün şiiirler eşeysiz ürüyor.

Utku'can Yazıcı

Çizim:Sina UYAR

Sabiha Göksu TEZER

Küçük bir kız çocuğu... Çok uzakta. Bekliyor,

sessizce. Sıkıdığı avucundaki tırnaklarını etine geçirmiş, dayanmak istercesine. Fiziki olgunluğu ruhsal olgunluğuna nazaran biraz hafif durumda. Bedeni görüldüğünden daha mütekâmil. Hisleri birbirine dolanmış, çözülmeyi bekleyen bir düğüm gibi. Tökezleyip etrafa savrulmakta. Hangisine tutulup sürüklenmeli bilemiyor. Yorgun, ürkek... Zihninde bir düşünce var. İmkânı yok. Peşinden sürüklenmeli mi yoksa onu gözardı etmeli mi bilemiyor, açamıyor kimseye. Kimse hoş karşılamaz, biliyor. Ama geri plana itemiyor. Acı çekiyor. Mütemadiyen zihninde olacak. Bir şey yapamıyor, bu yüzden yorgun. Sesler duyuyor, bazen birtakım şeyler görüyor. Söyleyemez. Çünkü biliyor, insanlar vahşi. Kendisi gibi olmayan insanları damgalamaktan zevk alıyorlar. Kimse düşünmüyor ne yaşadıklarını, yaşadığını.

Usulca esen rüzgar yüzünü yaladığında kendini bıraktı ve diz çöktü. Göğsü daima dikti. Başına biraz eğdi, derin bir soluk çekti nefessiz kalmışçasına. Ve tekrar kaldırdı başını. Onun bir gücü vardı. Her daim tutunduğu...efsanevi bir güç. Herkes tadını alamazdı bu hissin. Kimsenin gücü yoktu onu yenmeye... Karşısında bir karaltı belirdi. Keskin yüz hatları belirirken 'küçük' kız dolu gözlerine nazaran gülümsedi. Adam ışıltılı gülümsemesini bahşetti gökyüzüne. Kara bulutlar uçtu, rüzgar ılık bir dokunuşla kondu dudaklarının arasına. Kalbi tekledi. Kız ayaklandı. Kendisine uzanan ele baktıkça kalbi göğüs kafesini deliyordu. Yutkundu. Neşesi uçtu, canı yanıyordu. Adımını kaldırdı. 'Yapamazsın' diye süzüldü bir ses. Kız adımını geriye doğru uzattı ama atmadı. Bekledi. İlerleyemezdi. Geri de gitmemeliydi. Adımını yerine indirdi. Olduğu yerde duracaktı. Bu ne kadar doğru, hiçbir zaman bilemedi. Kendine hükmedemiyordu, zamana hükmedecekti. Adam üzgünce uzaklaştı. O bekledi,

bekledi... Sonsuza dek tek başına bekleyecekti. O muhteşem gücün
arzusuyla...

Yazı: Zeynep Bayram

Çizim: Sina Uyar

00:44

Yazı: Mehmet YARAŞIR

Fotoğraf: Ahmet Sefa Yalçın

Yalnızlık iliklerine kadar seni hapsedtiğinde bağırmaya başla ama sessizce bağır kimse duymasın zaten sesli de bağırırsan seni duyacak kimse yok ki. Sonra balkona çık rüzgarın tenini okşamasına izin ver bir cigara yak yahut kendi alevinde kül olmayı bekle, üzgünüm ama çok uzun sürer kendi kendine kül olman sabırlı değilsen geri gir içeri. Kütüphanene doğru yürü aslanın savaş meydanına yürüyüşü gibi ağır ve sert biçimde ama sessiz, bizim sesle bir işimiz yok, gözüne çarpan ilk kitabı al ve yere bırak maksat ses olsun. Sonra Ahmet Arif'in şiir kitabını al aç sayfa 73'ü yüksek sesle oku ama kendin bile duyama sesini

“...Ard-arda kaç zemheri

Kurt uyur, kuş uyur, zindan uyurdu.

Dışarıda gürül-gürül akan bir dünya...”

İşte dur orada içinden tekrar et:” Dışarıda gürül-gürül akan bir dünya...”. Sonra kafanı sola çevir ve aynaya yaklaş sor ona “ben neden yalnızım?” Karşında gördüğün silüet ruhsuz, orada duran şey sen misin ki? Aklına hemen Cahit Sıtkı gelsin bu sefer haykırarak sesinin arşı semaya ulaştırmak istercesine bağır: “Benim mi Allahım bu çizgili yüz?”. Sese yankı yapacak ve sonra gene bir yalnızlığın sessizliği, evet yalnızlığın sesi bile sana sırtını dönmüş. Tekrardan kitaba bakacaksın önce harfler uçuşuyor sanacaksın ama yok senin gözlerin ıslanıyor, sakın ağladığını düşünme çünkü sen ağlayamayacak kadar yalnızsın. Gözlerini açıp kapayınca tekrar aynı dize geliyor:

“...Dışarıda güröl-güröl akan bir dünya

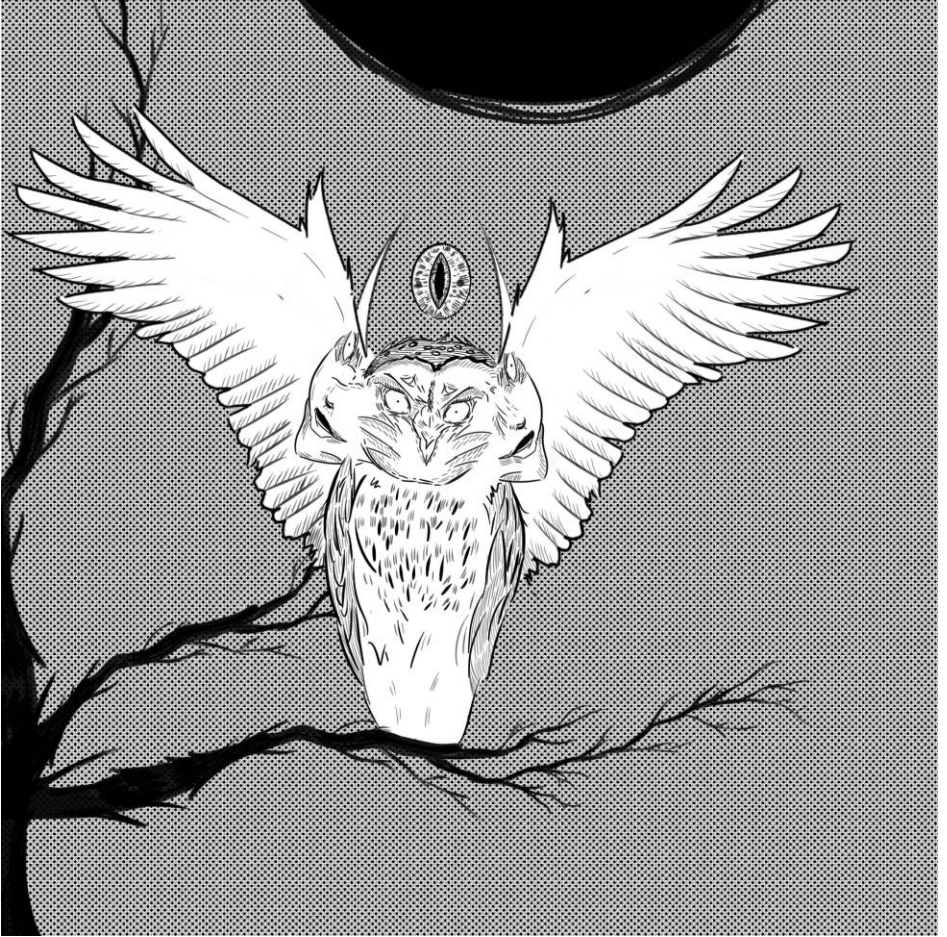
Bir ben uyumadım,

Kaç leylim bahar,

Hasretinden prangalar eskittim.”

İşte şu an kapı zili çalsın veya camın kırılsın istiyorsun çünkü hasret duyacak kimsen bile yok. Kafanı yere eğiyorsun ardından kitabı aldığı yere savaşı kaybetmiş aslan gibi usulca koyuyorsun eğiliyorsun ses çıksın diye attığın kitabı sessizce alıyorsun ne olduğuna bakmadan yerine koyuyorsun. Tekrar balkona doğru yürüyorsun yavaş yavaş ama ne yapacağını bilerek ve yılların biriktirdiği her şeye boyun eğerek, kaybettiğini kabullenerek ölümün o sessiz girdabına bırakıyorsun kendini, bizim sesle işimiz olmaz, ilk kez ölüm seni sarıyor. Ertesi gün herhangi bir gazetenin herhangi bir sayfasında küçücük bir haber, öyle küçük ki bir derece hipermetrop biri bile gözlük takmadan okuyamaz, ama ben okudum diyor ki:” şehrinde psikolojik bunalım geçiren A.E. evinin balkonundan atlayarak intihar etti.” Bir de resim var üzerinde yarı çözümlü bir bulmaca olan gazetelerle örtülü bir beden ama hala diri ve capcanlı herkes ölü sanıyor ama onlar bilmiyorlar ki dışarıda güröl-güröl akan bir dünya var.

Yunus Emre PEKCAN

Şişler

İlmekleri dans ediyor hayatımın

İki cinayet silahının arasında.

Korkmuyorum düğümlerden

Pes etsem de bazen

Örüyorum moiralar gibi..

Lachesisle beraber ağlıyoruz

Yaptıklarımız ve
yapamadıklarımız

Bir geçmiş zamanı ölçtü asası..

Clotho eğiyor zamanı,

Kader ağlarını örüyor

Çirkin bir örümcek olmak
istiyorum

Arakne'nin kanından içeceğim.

Değerli kilimlerine şarap
dökerek

Athena'ya söveceğiz biraz,

Adaletsizliğine Tanrıların.

Atrapos kesecek yumağı

İğrenilen, kaçınılmaz olan
gelecek

Günün birinde öleceğim.

Ulu Tahl

Çizim: Yunus Emre
PEKCAN

Gülşah DOĞAN

Şapkacı Bir Bara Girer

Yazı: Utku'can YAZICI

Çizim: Eda GÜRSOY

Fotoğraf: İbrahim ARSLAN

Kasaba derin bir sessizlik

içindeydi. Şapkacı atıyla sokakları dolaşırken neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Duvarlara asılı kağıtların çoğu neredeyse iki yıl önce asılmış gibiydi. Bir salgın olmalıydı ya da bir savaş. Evrenin bu tarafında halklar ya birbirlerini yok ediyor ya da kendi kendilerine yok oluyorlardı. Ama yok olmak kaçınılmaz sondu. Evren sınırlarına ulaştığından beri genişlemeyi bırakmış, evrenin uç noktalarında dengeler bozulmuş ve birçok gezegende bozulmalar başlamıştı. Ancak evrenin merkezinde Düzen'den bahsediliyordu. Düzen'e gitmek için varlık sahibi olmalıydınız. Şapkacı o varlığa ulaşmıştı, lakin önce Sofia'yı bulmalıydı. "Ah Sofia, hayatımın aşkı." Sofia, Gizemli Yer denilen o yerin içine çekildiğinden beri onu arıyordu. Şimdi yollar onu bu

kasabaya getirmişti işte. Şimdiki durağı burasıydı.

İleride bir bar tabelası gördü, "Kazık Bar". Bu yerlilerin ne garip adları vardı. Atını barın önüne sürdü ve atından indi. Silahını kontrol etti. Yerindeydi. Atını bağladı ve bara girdi.

Barın içinde insan görmeyi beklemiyordu. Ama oradaydılar. Yalnız bir gariplik vardı. İnsanların yüzleri sürekli değişiyor ve belirli bir yüze dönüşmüyordu. Sesleri ise bir uğultudan ibaretti. Tanrım bu nasıl bir kara büyü diye düşündü. Dışarı çıkmak istedi ama tahmin ettiği gibi kapı yok olmuş, yerini koca bir duvara bırakmıştı. Elini silahının kabzasına götürdü ve orada bıraktı. Soğukkanlılıkla barın içine doğru ilerledi. Birçok büyü görmüştü hayatında ama bu onun için bile fazlasıyla tuhaftı. İçeride on kişi saydı. İnsanlar hareket etmiyor, öylece duruyor ve o garip uğultuyu çıkarıyordu. Dili acayip

kurumuştı. Kendine bir bira aldı ve tek dikişte bitirdi. Tadı bozulmamıştı. Buradan çıkmanın bir yolu olmalıydı. Barı incelemeye koyuldu. Diğer barlardan pek farkı yoktu. Buraya ne olduğuna dair bir ipucu aradı. Fişlerin arasına baktı, içecek raflarını karıştırdı, masaları

gezdi. Bir şey bulamadı. Küçük bir kitaplık gözüne takıldı. Tarih, felsefe ve şiir kitaplarından başka bir şey yoktu. Her milletin tarihi aşağı yukarı birbirinin aynıydı. Bunu biliyordu. Felsefe ise fazla değişkendi. Onu öğrenmek imkansızdı. Şiir işe yaramaz

görülürdü. Ama bir keresinde şiiri fazlasıyla ciddiye alan bir halkla tanışmıştı. Kafiye bulamadığı için idamla cezalandırılan bir şairin idamına denk gelmişti.

Aklına Sofia için yazdığı şiirler geldi. Belki ona okumak isteyeceği bir şeyler bulurdu. Üzerinde “Aşkın Akan Nehri Üzerine Şiir Denemeleri” yazan kitabı aldı. Sayfaları çevirdikçe “bu kasabanın bir şaire ihtiyacı var” diye düşünmeden edemedi. O kadar kötüydü ki şiirler,

kasabanın lanetlenmesine

şaşırmamalıydı. Sayfaları çevirirken arasında bir banknot buldu. Üzerinde “50 Taş” yazıyordu. “Taş” bir para birimi olmalıydı. Banknotun ortasında bir kadın resmi ona bakıyordu. Ruh gibi bir kadın. Ama gözleri yüzüne göre fazlasıyla canlı ve keskindi.

Resmin altında şu satırlar yazıyordu: “Anlaşılmak istemiyorum. Hayır istediğim bu değil. Sadece beni dinlemenizi istiyorum.”

Kadının gözlerinden kendisini alamıyordu. Ona bakmayı

bırakması gerekti ama bir şey, bir dürtü, çok kuvvetli bir istek onu engelliyordu. “Sofia’nın gözleri,” dedi. “Bunlar onun gözleri. Bırakamam. Ondan vazgeçemem.” Sürekli tekrar eden uğultu şimdi içinden geliyordu. Akışkan bir maddeye dönüşmüş gibi hissediyordu kendini. Onlardan birine dönüşmüş olmalıydı. Demek kara büyü paranın üzerine yapılmış. Sürekli el değiştiren şeytan. Bir büyü bir kasabayı başka nasıl ele geçirebilirdi? Zekice tasarlanmış her şeye hayrandı. En vahşi tuzaklara bile. Ama bu kendi başına gelince pek hoş olmuyordu.

Gözünü paradan hafifçe kaldırdı. Yapabildiği tek hareket buydu. Az önce paranın üstünde gördüğü kadın şimdi barın ortasında, ayakları yerden hafifçe yukarıda salınıyordu. Bir şeyler fısıldadı kadın. Anlamaya çalıştı. Kadın ona döndü ve gözlerini ona dikti. “Anlamaya çalışma,” dedi, “Anlaşılmak istemiyorum. Hayır istediğim bu değil.” Sofia diye geçirdi içinden. Gözleri ne kadar da onun gözleriydi. Kadın bir şeyi anlamış gibi sırttı, elini kendi vücudunda gezdirdi ve yüzüne hafifçe dokundu. Bu oydu.

Sofia’ydı. Hayır, diye düşündü, hayır bu o iblisin oyunu. Ama içindeki dürtü o kadar büyümüşü ve bu oyun o kadar güzeldi ki kendini bırakmadan edemedi. İblis ona doğru süzüldü. “Şapkacı, sevgilim seni öyle özledim ki keşke sana bunu anlatabilecek bir cümle kurabilsem. Keşke bu özlemi somut bir nesne gibi önüne koyup sana gösterebilsem,” dedi. Şapkacı bilerek aldandı bu sözlerle. Başka ne yapabiliirdi. “Prenses Sofia, hayatımın aşkı. O kadar çok kasaba gezdim, o kadar çok şey gördüm ki sana bunları ancak haftalarca aralıksız konuşarak anlatabilirim. Sana şiirler yazdım, elbet birgün okursun diye. Ama ne yaptıklarım ne de yazdıklarım anlatabilir sana olan sevgimi.” İblis kollarını Şapkacı’nın boynuna doladı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Şapkacı soğukkanlı bir savaşçı olmasına rağmen ağlıyordu. Uğultuyu tamamen unutmuştu ama Sofia kılığına girmiş iblisin yüzüne bu kadar yakinken Sofia’nın sol kulağının hemen yanında olması gereken küçük yara izini göremeyince dikkati dağılmış ve uğultuyu tekrar fark etmişti. Böylece aldanmanın etkisinden kurtuldu.

İblis eski haline döndü ve yeni bir zaaf aramak için barın ortasına geri gitti. İblis bu sefer bir erkek çocuğuna dönüşmüş ve masalardan birinde oturan bir adama doğru gitmişti. Şapkacı sıranın tekrar kendisine gelmesine izin veremezdi. İblis yara izini biliyordu artık. Her seferinde biraz daha kusursuz olacaktı ve bu onu buraya hapsedene kadar devam edecekti. Buradan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Uğultuya tekrar kulak verdi ve anlamaya çalıştı. Hiçbir şey anlamıyordu. “O bunu istemiyor hayır,” dedi içinden. “O ne istiyor peki? Onu dinlememi istiyor. Onu anlamadan nasıl dinleyebilirim? İnsanlar birbirlerini anlamadan nasıl dinlerler? Anlamaya çalışmadan. Ama insanlar anlaşılacak isterler ve ömürleri bununla geçer. Her zaman anlaşılacak istemezler.” Çözümü bulduğunu düşündü. Evet insanlar anlaşılacak isterdi ama önce anlatmak isterlerdi. Oysa çoğu kişi karşısındakini dinlemeden anlamaya çalışır.

İblis yaşlı bir kadına dönüşmüş ve başka bir adamın yanına gitmişti. Demek bu uğultuyu anlamaya çalışmadan sadece dinlemeliydi.

Denedi ama bu sandığı kadar kolay değildi. Beyni durmadan bir anlam arıyordu. Düşüncelerini susturup tekrar denedi. Hafif bir müzik sesi duydu. İblis barın ortasına geri dönmüştü. Tekrar denedi ve müziğin sesi arttı. Serbest kalmaya başladığını hissediyordu. Parmağını hafifçe oynattı. İblis ona bakıyordu. “Demek çözdün. Git buradan!” dedi ve elini saatler önce Şapkacı’nın içeri girdiği duvara doğru salladı. Kapı tekrar belirdi. Müziğin sesi iyice artmıştı. Şapkacı serbest kaldı.

İblis şimdi gözükmüyordu ama orada olduğundan emindi. Odada duran adamlara baktı. Zavallılar kim bilir ne zamandır bu işkenceyi çekiyordu. Onları kurtarmak istedi. Uğultuyu tekrar dinledi. Müzik sesi oradaki müzik kutusundan geliyordu. Onun içinde bir şey olmalı, diye düşündü. Silahını çıkardı. İçinden bir rüzgar esti ve bir fısıltı şeklinde kulağına “Git buradan lütfen” sözleri çalındı. Doğru yoldaydı. İblis kendisini etkisi altına almadıkça bir şey yapamazdı. Müzik kutusunun

kilidine bir el ateş etti ve kutu açıldı. Bir kalp, kutunun içinde bir kalp deli gibi atıyordu. “Bunu yapma!” diye yalvardı ses. Şapkacı düşünmedi, silahını kalbe doğrulttu ve ateşledi. Kalp paramparça oldu. Her yeri kan içinde kaldı. Barda Şapkacı’nın asla unutamayacağı bir çığlık yankılandı ve rüzgar barın içinde son kez hızlıca esip barı terk etti. Adamlar büyüünün etkisinden kurtulmuştu ancak baygın düşmüşlerdi. Barın ortasında bir kız yatıyordu. Kalbinin yerinde koca bir boşluk vardı. Şapkacı üzerine bulaşan kanı temizlemek için tezgahın arkasında duran lavaboya giderken “Zavallı kız iblisle anlaşma yapmış olmalı. Ne korkunç,” diye söylendi.

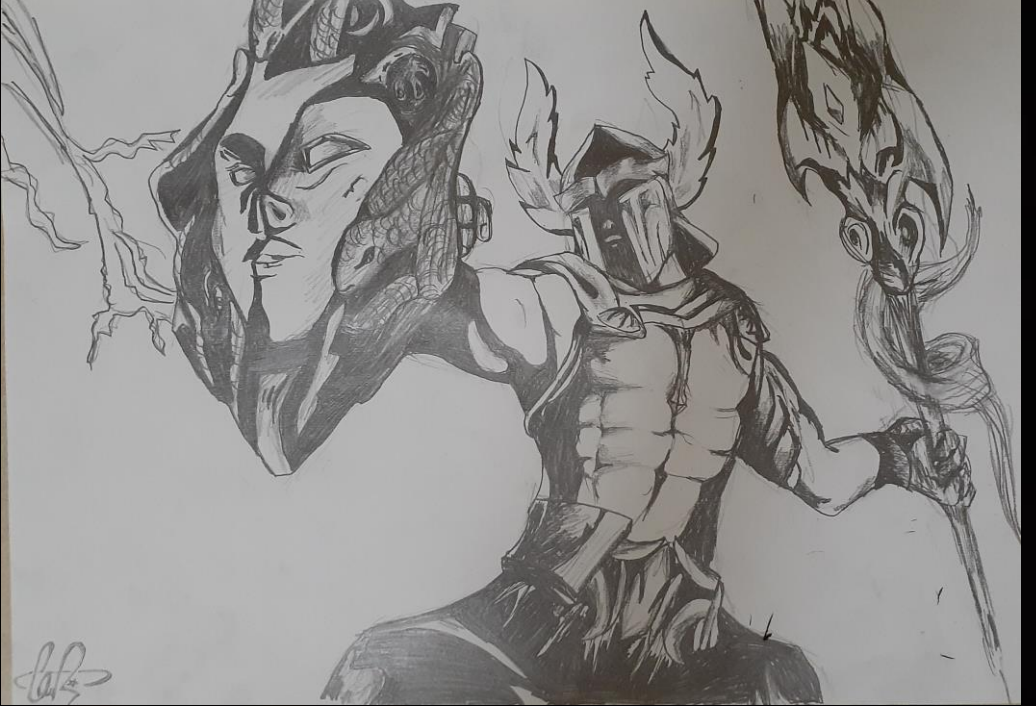
Bardan çıkarken kızı da omzuna aldı ve önce onu atına yükledi.

Atına bindi ve yüksek bir tepeye doğru atını sürdü. Tepeye varınca atından inip gökyüzündeki üç güneşten saati gösteren güneşe baktı ve toprağın üzerinde saati hesapladı. Tanrım son altı saati o barda geçmişti. Kızı atın sırtından indirdi. Ata asılı çantasından kürek çıkardı ve onun için bir mezar kazıp kızı oraya gömdü. Büyükçe bir taş buldu, üzerine “Sadece beni dinlemenizi istiyorum.” Yazdı ve onu mezarın başına dikti.

Ufka baktı. Önünde daha çok yol vardı. Mırıldandı: “Sofia, sevgilim. Seni bulunca sana seni nasıl sevdiğimi haykıracağım. Bu sefer sen de orada olacaksın.”

Uzun bir gündü. Acıktığını hissetti.

Sina UYAR

Pınar ENGİN

MU'TEŞİ

Ben ki akşamları dönerdim eve
Taşları farklı yollardan geçerdim
Dizilirdi evler bir bir önüme
Beni söyleyen cümleyi seçerdim

Ben ki akşamları dönerdim eve
Soğuklar beni uzaktan bilirdi
Anlatılmayacak burukluk gene
İçimden bağcıklarımı çözerdi

Ben ki akşamları dönerdim eve
Kapalı , açık dükkanlar görürdüm
İki tahtadan sandalye üstünde
Eskiden ahabap esnaflar görürdüm

Ben ki akşamları dönerdim eve
Ben ki eskiyi ne de çok severdim
Küflü sayfalara , eski gülüşe
Parmaklarımdan güneşleri verdim

Ben ki akşamları dönerdim eve
Beklediğim neydi hiç bilemezdim
Arardım da onu düşüncelerde
Yine de suretini bulamazdım

Ben ki akşamları dönerdim eve
Ayrı düştüğüm zaman bile evden
Bakışlarım çevriliydi o yöne
Adımlarımsa hep hızlı kendimden

Şiir: Melike KUTLU

Fotoğraf: Pınar ENGİN

Ömer Taha YALÇIN

BEN

Yıllar geçer ırmaklardan ve ırmaklar bir sütün gibi üzerime dökülür.

Tozu büyüktür, yutar bedenimi ve bedenim öyle bir beden ki

Mevcudiyetini sonunda kazanabilmiř biri gibi

Doęurur hep kendini

Nihayet geliyor martılar

ve nihayet kırlangıç hasretini bitirebilmiş dağdaki analar

Bu martılar,

Engin göęü denize çevirir.

Balık olup akarlar zihinlere ve ben,

Kasım'da doęmuřum.

Ben artık Kasım olmuşum.

Srmn özgürlüęüne giden yolda yalpalana yalpalana satırklar dizmiřim.

Bir gün idam konuřulurken masada

On dokuzuma basmıř

ve artık bir ocuk deęilmiřim.

Yuhanna, Petrus ve daha niceleri gibi bastığım bu topraklarda,

Kırmızı toprağı sonunda elime alabilmiş ve tüm halklara bir peygamber gibi

Hissettirmiřim geldięimi.

Unut artık bildiklerini

Ben düzensiz ve ağırdan alırım sevişmeyi

Ve bir zihin gibi

Gazdan ama kokmayan

Hal değiştirebilen ama elinde olmayan

Ve her şeyden önemlisi

Bir yaprak gibi özgür,

Bir keçi gibi sağılmaya muhtacım

Şiir: Furkan PAKIR

Fotoğraf: Berivan Arslan

Bir kumrunun telaşında oluşu sorgulayan tek perdelik oyundur :

KİŞİLER:

KUMRU

YARDIMCI KADIN KARAKTER

PERDE –I

SAHNE –I

KUMRU :

“Islak kanatlarla havalandım heveslerimden

ve ağırlığına

yutkunmak kadar alıştım

kemiklerime binen direnimin.”

(beklemektedir)

YARDIMCI KADIN KARAKTER:

“Bir kumru buldum bu sabah bahçede

oruçluydum, aylardan hazırandı.

göğsümde tepen şeyin sorumluluğunu inkar ediyor

dört nala koşuyordum gerisingeri

kederlerimden .

Bu yanan benim tenim miydi

Ben miydim bu küfü ciğerlerine soluyan

İnkarlarının atışına bir avuçluk kuşta delalet bulan? “

(yavaşça merdivenlerden çıkarlar)

SAHNE –II

KUMRU:

“Anlamak, en dışına vurulmuş eserleri

yaratılmışlığımızın

ve

rüzgar müthiş bir inatla anımsatıyor bana

zaten unutulmaz tarafını gökte silik bir nokta olmanın.”

YARDIMCI KADIN KARAKTER :

“Bir not düşünüyorum 7 haziran 2017’ye:

aklım,

beni muhayyel olanın kibrinden sakla.

aklım,

beni idrakin sularıyla vaftiz et Şeria Irmağı'nda.

aklım,

bana tek kanatlı bir kumrunun öğüdünü fısılda:

Oluş yara açsa da sönmeyeceksin.”.”

S O N

Nisa Nur SEVİNÇ

Ayça Zehra KOÇ

muhteşem

eğlenceli

bilgilendirici

efsane

bizi takip edin :

@resimveheykel

bir sonraki sayıda yer almak için :

iuhfresimveheykelkulubu@gmail.com

dönüşüm